

treball

**Proletaris
de tots
els països:
uniu-vos!**

Organ central del Partit Socialista Unificat de Catalunya

Número 411

Barcelona, 1 d'abril de 1975

PREU : 8 pessetes

EDITORIAL

Les eleccions sindicals i la construcció del sindicat de classe

El tema de les eleccions sindicals està avui damunt de la taula. Primer es va dir que s'havien de celebrar el maig. Més endavant va córrer el rumor que serien ajornades fins al setembre. Després es tornà a parlar del maig. Oficialment no hi ha res de concret. Però tot aquest estira i arronsa, expressió evident de la lluita que es ve lliurant al si del règim sobre la convocatòria, ha tingut ja un resultat: el tema de les eleccions és ja al carrer, a les fàbriques. I la lluita per la representativitat obrera cobra amb aquest fet un nou impuls.

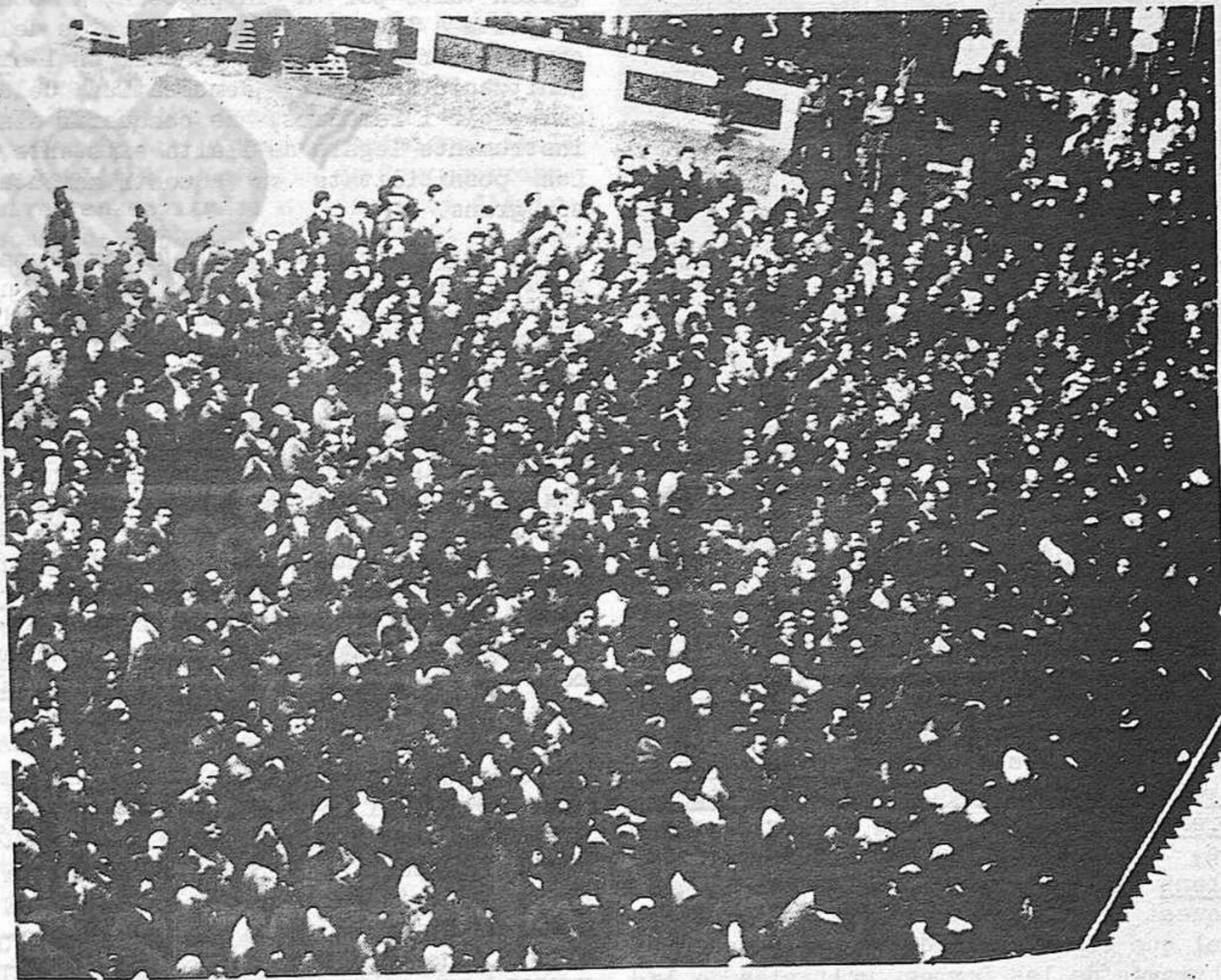
Aquestes eleccions se situen en el marc de la situació política actual, marcada per la profunda crisi de la dictadura, l'auge del moviment de masses i la força de l'alternativa democràtica plasmada en la Junta Democràtica d'Espanya. Es tracta de les eleccions de les quals sortiran els homes i les dones que encapçalaran, en el curs de la ruptura democràtica, la constitució del sindicat unitari dels treballadors, resultat del desplegament impetuós de la democràcia obrera que representarà la conquesta de les llibertats polítiques. Aquestes eleccions s'emmarquen en el clima de conquesta i imposició d'una nova legalitat obrera a les fàbriques i al carrer, clima nascut de les darreres batalles obreres. Seran unes eleccions per a l'assalt dels sindicats verticals, per a la construcció del sindicat de classe.

Les eleccions han d'ajudar a donar un nou impuls al moviment obrer. Han d'ajudar les Comissions Obreres a trobar vies noves i més sòlides de relació amb les masses. Han de servir per incorporar amb més facilitat els quadres obrers a les múltiples relacions naturals que crea entre els treballadors la lluita diària, i que es multiplicaran

entorn de les eleccions. En la mida que el moviment obrer organitzat s'incorpori a aquest procés i el dirigeixi, reforçarà el seu paper de direcció unitària. I això exigeix no sols comprendre i saber explicar el caràcter d'aquestes eleccions; exigeix sobre tot prendre mesures concretes per aplicar amb iniciativa i agilitat aquestes concepcions.

Una forma que podria ajudar en aquest sentit és la constitució, des d'ara, de COMISSIONS ELECTORALS, de fàbrica i de ram fonamentalment, amb els dirigents públics, i amb els nous quadres que cal destacar, destinades a coordinar i impulsar obertament tots els elements de la batalla electoral.

(continua a la pàg. 2)

La batalla de les eleccions sindicals forma part del combat reivindicatiu i polític de la classe obrera. A la foto, assemblea obrera a la Hispano Olivetti de Barcelona

EDITORIAL (continuació)

La campanya electoral ha de ser una **CAMPANYA PÚBLICA**, amb dos eixos essencials, al nostre entendre: l'elaboració dels programes i la preparació de les candidatures, qüestions íntimament lligades l'una a l'altra i que cal concretar en cada lloc.

Programes electorals

Els programes electorals s'han de basar en les plataformes reivindicatives entorn de les quals s'estructura el moviment obrer en la seva lluita a cada lloc particular. Es tracta d'incorporar hi els temes generals del combat obrer, en la seva concreció a cada lloc: contra la crisi i en defensa de la feina i del poder adquisitiu dels salaris, contra l'atur i per llocs de treball per a tothom, per una assegurança d'atur del 100%, contra el nou salari mínim de 280 pessetes i per un autèntic salari mínim interprofessional digne, contra la vida cara, per la readmissió dels acomiadats, pels drets obrers, per l'amnistia sindical i l'amnistia general per a presos i exiliats polítics, reivindicacions obreres que enllacen evidentment amb les de tot el poble i que es centren en la lluita per la llibertat.

Al mateix temps, cal saber introduir amb força totes les reivindicacions particulars d'empresa, ram, categoria professional, les dels tècnics i administratius, les de les dones treballadores, les dels joves. Per a aquests, cal defensar en particular el dret a elegir i ser elegits des del mateix moment que comencen a treballar, des del moment que se'ls reconeix el "dret a ser explotats".

Candidatures

L'altra qüestió essencial és la de les candidatures. No es tracta de preparar secretament candidatures "ideals", sinó de fer que a través d'assemblees i discussions obertes, en grups als passadissos, vestuaris, lavabos, a la porta de les fàbriques, als autobusos i al metro, als barris obrers, a les places, a les Associacions de Veïns, a les vocalies laborals, en conferències públiques o a les escoles sindicals, els propis treballadors destaquen els candidats obrers. Es tracta de fer, en certa manera, que l'autèntica elecció sigui feta abans de l'acte electoral formal, i que aquest no sigui més que la confirmació del que els treballadors hagin decidit a través de les formes múltiples de la democràcia obrera, a través de la vida real del moviment obrer.

Es molt important, en aquests moments, conèixer el reglament, no sols per a conèixer tot el laberint del mecanisme electoral, sinó també per saber com i per on es pot trencar per tal d'imposar una representativitat obrera més autèntica. Un exemple d'això el tenim en la Construcció de Barcelona, on s'ha imposat, des de la lluita de PYRSA, el costum -que cal defensar i generalitzar- segons el qual qualsevol treballador fix a l'obra, és a dir, al cap de 15 dies de treballar-hi, pot ser elegit en llaç i jurat.

Al mateix temps, cal denunciar tots els fraus i totes les trampes que els verticalistes i les empreses cometin en relació amb el mateix reglament i, sobre tot, els que suposin una restricció dels drets obrers.

Abast i projecció de les eleccions

Les victòries a la primera fase de les eleccions -és a dir, a nivell d'empresa- han de ser un punt de partida per a aconseguir llocs representatius a la segona fase, a nivell provincial i superior. La idea de la coordinació del moviment obrer, de l'avenç en la construcció del sindicat de classe, exigeix que sigui avaluada adequadament la importància d'aquesta segona fase i que sigui preparada també des d'ara, perquè les normes estan fetes de tal manera que el pas de la primera fase a la segona és gairebé imperceptible.

Les eleccions sindicals es duran a terme també al camp, a les Germandats. Els criteris generals exposats aquí ser veixen també per a la pagesia, si són adaptats a les condicions concretes del camp. Es tracta també d'avançar en l'organització unitària, democràtica, dels camperols i ramaders, de conquerir els instruments legals de lluita existents. Les possibilitats en aquests moments són grans.

Aquestes eleccions són, alhora, una nova ocasió per entendre -i treure'n les conclusions pràctiques- que la lluita obrera no és mai un combat aïllat, i menys encara sota el feixisme. Avui interessa tothom, tots els sectors socials, totes les forces democràtiques, l'Església, els propis empresaris (entre els quals ja s'esbossen formes d'organització independents de les estructures oficials), que aquestes eleccions siguin eleccions democràtiques autèntiques. Correspon, doncs, a tothom, de prendre posició pública i de contribuir activament a fer que les coses vagin per aquest camí.

Tot aquest procés de preparació de masses, públic i obert, de les eleccions sindicals és, juntament amb tot el procés de lluites que hi ha en marxa, la preparació més oportuna del PRIMER DE MAIG. Un Primer de Maig que vindrà presidit, doncs, pel combat per la CONSTRUCCIÓ DEL SINDICAT OBRER, per la CONQUESTA DE LA LLIBERTAT!

ACABEM AMB LA PENNA DE MORT!

Els comunistes espanyols estem per l'immediata supressió de la pena de mort. Així ho volem per a avui, així ho volem per a demà. La democràcia, i encara més la democràcia socialista, significa la consecució d'una societat més lliure, creadora i viva. És l'antítesi de la mort, companya inseparable del feixisme.

Per això, des del primer moment, hem saludat com un fet altament positiu la iniciativa de Justícia i Pau d'encetar una àmplia campanya popular d'exigència de l'abolició de la pena de mort. Cal que prengui una gran dimensió i que, pel seu caràcter obert, massiu, sigui expressió de la voluntat democràtica de tot el nostre poble.

Hem d'organitzar debats, conferències, rodes de premsa, recollides de signatures; hem de promoure adhesions; col·locar cartells, etiquetes, etc., que expressin aquest sentiment. I fer-ho d'acord amb les iniciatives legals preses en comú en cada cas.

Cal lligar aquesta campanya amb la de l'Amnistia que l'engloba, com a voluntat ferma de reconciliació nacional.

Milers i milers de comunistes, d'antifeixistes, han escapat de la mort després de llargs anys de presó. Els invitem que, de nou, donin un gran exemple polític encapçalant obertament la defensa de l'abolició de la pena de mort, per sempre més, al nostre país, seguint l'exemple d'en Julián Grimau que, encara poques hores abans de ser afusellat, ens explicava la lliçó de la reconciliació.

I impedir el crim que el feixisme vol cometre en les persones de Genevieve Forest, Duran i els seus companys -víctimes d'un sinistre muntatge polític ultra- ha de ser una conseqüència important d'aquesta campanya.

4-1975

Catalunya davant del canvi

A l'anterior número de TREBALL vàrem publicar la notícia de la recepció oferida pel Parlament Europeu a la JUNTA DEMOCRÀTICA D'ESPANYA el darrer 12 de març, notícia que vàrem rebre poc abans de tancar la nostra edició. Després, ANDRÉS OBRERO ha relatat i comentat àmpliament els actes protagonitzats a Estrasburg el 12 de març per la JDE, que obríren l'audiència internacional d'aquesta en tant que representació de l'oposició antifranquista espanyola i del futur poder cridat a negociar la incorporació del nostre país a l'Europa comunitària.

El reconeixement "de facto" de la Junta Democràtica d'Espanya pel Parlament Europeu es deu indubtablement -com assenyala Santiago Carrillo al MUNDO OBRERO del 19-3-75- al fet que la Junta representa forces molt àmplies i que el seu programa reflecteix les aspiracions de la immensa majoria dels espanyols. Però es deu també, i no pas en mesura petita, al fet que ens trobem a la vèrtega del canvi que marcarà la fi del règim dictatorial i l'infantament de la democràcia.

Podríem dir que els actes d'Estrasburg, divulgats profusament per diaris i revistes legals, testimonien que, en certa mesura, el canvi ha començat.

Idèntica conclusió suggereixen altres fets que s'esdevenen entre nosaltres, com el desenvolupament del Claustre de Bellaterra o l'amplíssim moviment en suport de la iniciativa de celebrar un Congrés en Defensa de la Cultura Catalana, ambdós projectats obertament cap a una situació democràtica.

És clar que la part de canvi que hi ha a cada un dels esmentats esdeveniments no constitueix encara el canvi propiament dit, que requereix inevitablement el canvi de poder, la ruptura democràtica que preconitzem els comunistes i altres forces polítiques. Però, indubtablement, la ruptura democràtica apareix ja a l'horitzó amb una força que ningú no pot desconèixer.

Això planteja als partits i personalitats democràtics de Catalunya responsabilitats històriques perquè els terminis del canvi, la manera com s'haurà de produir i el caràcter del futur poder provisional dependran, en una o altra mesura, de la participació catalana a la direcció de la lluita antidictatorial a nivell de tot Espanya.

L'oposició catalana, representada per la Comissió Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya i per l'Assemblea de Catalunya, va ser durant anys el promotor principal de l'acord general entre les forces democràtiques d'esquerra i de dreta, sense cap excepció,

del conjunt de l'Estat espanyol. Però en constituir-se l'any passat la Junta Democràtica d'Espanya -com a resultat, en gran part, de la tasca feta per la Comissió Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya i amb una orientació coincident amb la d'aquesta-, la majoria de les forces polítiques catalanes varen adoptar una actitud d'espera que les ha col·locat a remolc dels qui dificulten i retarden l'acord general que Catalunya i els altres pobles d'Espanya necessiten.

Aquesta actitud d'espera podia justificar-se en els seus inicis en la creença que la incorporació a la Junta dels partits i grups d'altres parts d'Espanya que no hi eren inclosos estava a tocar. Però després del temps transcorregut i quan el canvi apareix com una prometença propera, és evident que l'absència d'una representació unitària de Catalunya a la JDE representa un fre al desenvolupament dels esdeveniments i una renúncia a defensar com cal els drets i interessos del poble català des de l'organisme cridat a constituir la base del futur Govern Provisional espanyol.

Alguns raonen la seva oposició a l'ingrés de les forces polítiques catalanes a la JDE en el fet que el punt novè del programa d'aquesta no explicita clarament el reconeixement de la personalitat nacional de Catalunya i el dret del poble català a l'autodeterminació. Tanmateix la Junta ha explicat, després de publicar el seu programa, que no trobarà cap inconvenient en el fet que les forces democràtiques catalanes instaurin un Govern Provisional de la Generalitat -investit de les prerrogatives assenyalades en l'Estatut d'Autonomia de 1932- en el moment de la ruptura que acabi amb el franquisme i que instal·li a Madrid un Govern Provisional de Reconciliació Nacional. El punt novè de la Junta no contradiu pas els programes de la CCFPC i de l'Assemblea de Catalunya, que reivindiquen l'Estatut de 1932 com a marc legal del període provisional i com a via per arribar a l'exercici del dret d'autodeterminació pel poble català.

Nogensmenys, hem de ser conscients que l'aplicació d'aquests propòsits programàtics dependrà, en gran mesura, de la correlació de forces que existeixi al carrer a l'hora del canvi i del pes de les forces polítiques catalanes i els seus aliats més conseqüents -entre ells el Partit Comunista d'Espanya- als òrgans de poder provisional a nivell de tot Espanya.

Per això considerem urgent que la CCFPC, l'Assemblea de Catalunya i totes les forces catalanes d'oposició s'uneixin decididament a la Junta Democràtica d'Espanya en la recerca activa de la unitat general que el canvi reclama.

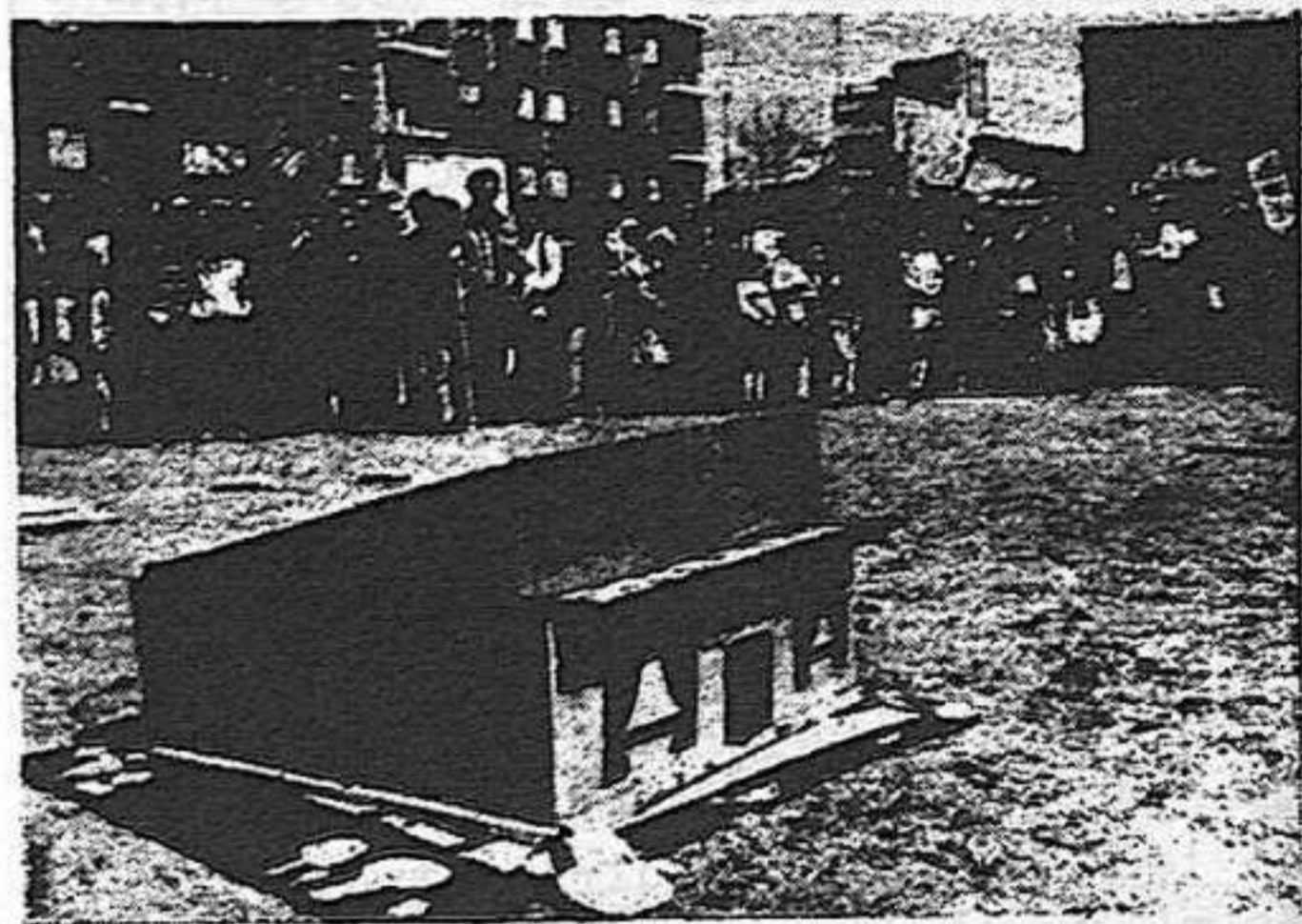
El premi Nobel per a en Xirinacs

La "Comissió pro Nobel de la Pau Xirinacs" continua obtenint adhesions, entre elles les del Col·legi d'Aparelladors i Arquitectes Tècnics del Club d'Amics de la UNESCO, d'Amics de la Ciutat, del Col·legi d'Enginyers Industrials i del Col·legi de Doctors i Llicenciats, que vénen a afegir-se a les que ja hi havia.

El Secretariat de l'Assemblea de Catalunya, en suport d'aquesta demanda ciutadana, crida "...a la mobilització de tot el poble a donar suport a la campanya del Nobel per a en Xirinacs i a utilitzar totes les formes de lluita que aquesta campanya permet. A ningú no escapa que, en aquesta campanya, parlar d'en Xirinacs vol dir parlar de la lluita del món obrer, dels camperols, de l'Assemblea de Catalunya, de l'església progressista, de l'amnistia, de la nostra gran reivindicació nacional".

Els comunistes hem d'estar a les primeres files d'aquesta justa demanda.

Volem l'escola!

Els terrenys de la Pegaso a Sant Andreu estan desocupats des de fa nou mesos. Tenen la qualificació de zona escolar des de fa més de tres anys.

Recordem que el juny de l'any passat els veïns de Sant Andreu i la Sagrera varen fer un magnífic acte de protesta cívica amb l'ocupació pacífica dels terrenys i la col·locació simbòlica de la primera pedra de l'escola que volen.

Després d'innombrables gestions prop de l'Ajuntament, les coses continuen com estaven.

Cansats d'aquesta situació, els veïns de la Sagrera i Sant Andreu han fet una altra protesta de masses el dia 19 de març passat, amb manifestacions pel carrer, pancartes, altaveus i col·locació d'una maqueta de la desitjada escola en els terrenys de la Pegaso.

La fotografia mostra un aspecte d'aquest acte popular.

OLIVETTI: Readmissió!

Tensos dies de nerviosa activitat s'han transformat en una desbordant alegria en conèixer-se la sentència de Magistratura: acomiadament improcedent.

Els 27 treballadors i els 3 càrrecs sindicals que han optat per anar fins al final en la DEFENSA DEL LLOC DE TREBALL (recordem que uns altres 25 varen acceptar les indemnitzacions) veuen, amb aquesta primera victòria, aplanat el camí cap a la READMISSIÓ efectiva, que exigirà encara l'acció solidària obrera i ciutadana.

Convé fer ressaltar que, amb la seva decisió, la Magistratura fa l'orni a les pressions del Govern i es nega a repetir el tristament cèlebre "afér SEAT"; ahora que la mateixa empresa, en el judici, si bé va mantenir els acomiadaments, va evitar deliberadament adoptar una actitud policíaca. Es devé evident que ambdues coses són fruit, a més a més de la lluita a Olivetti, de la pressió democràtica general que al país pesa cada dia més en tots i cada un dels esdeveniments.

Per bé que els embolics legals concedeixen l'opció a l'empresa, els acomiadats ja han expressat la seva invariable decisió de tornar als seus llocs de treball. A l'uníson, la fàbrica s'ha posat en moviment: recollida massiva de signatures, delegacions, assemblees... Ningú no perd de vista, a més a més, el pes de SIS MESOS DE LLUITA UNITÀRIA pel conveni, amb més d'UN MILIÓ I MIG d'hores/home de vaga i desenes d'assemblees amb elecció de delegats per a la negociació, com també manifestacions al carrer, anar a altres fàbriques, recollida de DOS MILIONS de pessetes...

Cal destacar, com un exemple de solidaritat internacional, els aturs coordinats en ajut dels treballadors de l'Olivetti de Barcelona que es varen fer a totes les fàbriques Olivetti italianes.

Tot plegat un formidable ariet que, empenyut per les accions en marxa, obrirà les portes als dirigents representats!

Cartell distribuït a Barcelona

Eleccions sindicals

Transcrivim, per la seva significació, el següent document, publicat al núm. 58 de LUCHAS OBRERAS:

"DECLARACIÓ QUE FORMULEN ELS REPRESENTANTS SINDICALS DEL METALL DEL BAIX LLOBREGAT:

Reunits en assemblea, manifestem com a ineludibles els següents punts, per tal de sotmetre'ls a posterior discussió i aprovació per la base dels treballadors, però amb els quals creiem interpretar el sentiment de la majoria dels obrers que representem:

1. Necessitat que les eleccions sindicals siguin celebrades el mes de maig, tal com va expressar el Ministre de Relacions Sindicals, tot puntualitzant que siguin al cent per cent a tots els nivells.
2. Necessitat d'un Sindicat únic, obrer, democràtic i independent de tot poder polític i absolutament separat de l'organització patronal, com també de l'Administració.
3. Necessitat de la proclamació urgent del dret de vaga, així com dels de reunió i associació.
4. En el camí cap a la consecució d'aquests objectius obrers, proclamem que no acceptem cap acomiadament a cap de les nostres fàbriques i tallers resultant de les lluites col·lectives que en frontin els treballadors, en defensa de les seves justes reivindicacions, amb el capital."

Aquest document obrer, clar i contundent, ha estat signat per tots els Presidents i Vicepresidents de les UTT del Baix Llobregat i més de 400 càrrecs sindicals. Els seus plantejaments són vàlids per a tots els treballadors dels diversos rams i han d'esdevenir bandera de mobilització obrera de cara a la consecució de les eleccions sindicals.

Lluites i victòries a la Construcció

La victòria dels treballadors de "Construcciones y Contratas" a les obres de la Bonanova, s'emmarca en les accions del ram per la garantia dels llocs de treball i pel conveni, 6.500 pessetes setmanals per a l'oficial i 4.750 per al peó (en demanaven 6.500 i 5.500), 44 hores de treball a la setmana (dissabtes festa), i menjadors i altres mesures de seguretat i higiene, han estat conquerides pels treballadors amb la seva lluita.

S'han reincorporat ja 153 dels 160 acomiadats de "Huarte", de Barcelona i 320 dels 400 acomiadats de les obres dels Monjos. Continua plantejada la lluita per la seva readmissió total.

Avança la difusió i discussió, entre els treballadors del ram, de l'avantprojecte de 19 punts per al proper conveni que ha d'entrar en vigor al juny. Aquest avantprojecte ha estat ja aprovat en assemblees de càrrecs sindicals a Sabadell i Mataró i en assemblees de càrrecs sindicals i treballadors al sindicat de Barcelona.

D'altra banda, el document de la UTT provincial de Barcelona on, a més a més de donar compte de la denúncia del conveni, es demana als càrrecs sindicals que consultin els treballadors sobre les reivindicacions per al conveni, ha de servir per a una superior difusió, discussió i suport de l'avantprojecte de 19 punts.

A moltes obres avança l'elecció de representants perquè formin part de la comissió deliberadora. I, amb això, s'avança també en la preparació i realització de les eleccions sindicals.

Els acomiadats incrementen la seva activitat a diferents localitats del Baix Llobregat, a Santa Coloma de Gramenet, a Badalona... Exigeixen feina i una assegurança d'atur per a tots a salari real.

Corresponsal

Solidaritat obrera amb PORTUGAL

El Secretariat de la Coordinadora General de les CC.OO., reunit el 16 de març, ha enviat als treballadors portuguesos, a través de la Intersindical, una salutació que diu, entre altres coses:

"(...) manifestem als treballadors i al poble de Portugal el nostre ple reconeixement i suport al vostre combat enfront dels intents de la reacció feixista."

"La vostra estreta unitat ha estat i continuarà essent la garantia més segura de triomf al costat del

Moviment de les Forces Armades."

I acaba amb les paraules següents: "Els treballadors espanyols considereu les vostres victòries com a pròpies i ens omple d'alegria la resposta que heu sabut donar a la reacció. Us asseguruem el nostre suport total en el camí emprès en la construcció d'un Portugal pròsper i democràtic."

Seguint aquest exemple, convé mantenir alerta el nostre poble davant els perills que puguin amenaçar la jove democràcia portuguesa i viva la vigilància solidària.

Ajuntaments i escoles catalans i democràtics!

Barretines i botifarres han acompanyat la "tournée" del Príncep per Catalunya, posant de manifest com entén el poble català aquell que alguns, que es consideren demòcrates, qualifiquen ja "rei".

Paral·lelament, el governador Martín Gili, en un intent d'explicar que el govern "oberturista" dona importància a la llengua catalana, es treu del damunt el problema deixant-lo sota la responsabilitat d'en Masó i definint com "nulo pleno derecho" (per qüestions de procediment!) el nefast i esclaridor acord del consistori dit de Barcelona.

Mentrestant, el Ple de la Diputació el reconegut feixista i espanyolista Ramonach aproven 30 milions per ensenyar català als professors.

Són pocs, doncs, els passos donats pel govern en el sentit de donar mínima satisfacció a les exigències del poble català i intentar d'impedir mobilitzacions més àmplies. Però aquests pocs passos, pel fet de provenir d'un règim que ha privat de tots els drets als diversos pobles de l'Estat espanyol i ha perseguit durament les llengües autòctones d'aquests pobles, són una mostra de la seva feblesa, un índex de la descomposició de la dictadura que es veu cada dia més arraconada pel combat popular.

Arraconats també, i amb llàgrimes als ulls, es veuen aquells qui, com en Masó, han intentat d'imposar la raó de l'apoliticisme i han pretès de ser demòcrates a l'interior d'un règim que no pot tolerar-ho. El Masó d'aquests dies és una escenificació plàstica de la trista figura del possibilisme.

La resposta popular no s'afebleix, si bé que s'estén. Amb Barcelona i Girona, és avui tot Catalunya que reclama no sols la dimissió dels regidors, sinó també la normalització del català i la democràcia. Són ja més de 90 les entitats signants de l'escrit "de les 47 entitats" i està en marxa una àmplia recollida de signatures personals; al Congrés de Cultura Catalana, són unes 150 les entitats que s'hi han adherit.

Replegament franquista

En una recent declaració, el Secretari de l'Assemblea de Catalunya, situa -com fèiem nosaltres al darrer número de TREBALL- les negatives dels regidors en la perspectiva de l'autodeterminació de Catalunya. Aquestes negatives -diu- han tingut una virtut: "recordar, als qui ja ho havien oblidat o als qui ho ignoraven, que la llengua i la cultura catalanes han estat implacablement perseguides pel franquisme i que la seva llibertat i el seu ple desenvolupament només es poden produir amb la derrota de la dictadura feixista, amb un canvi democràtic i amb el 'restabliment provisional de les institucions i dels principis configurats en l'Estatut de 1932, com a expressió concreta d'aquestes llibertats (democràtiques) a Catalunya i com a via per arribar al ple exercici del dret d'autodeterminació', com diu el punt programàtic 3er de l'Assemblea de Catalunya".

"En aquest context -segueix dient-, no ens pot enganyar el fet que les autoritats franquistes intentin avui maniobres de 'tolerància' envers certes manifestacions catalanes fins ara no permeses." Aquesta política, manipulació barroera, "neix d'un replegament tàctic, forçat per les debilitats i contradiccions del règim i per la formidable combativitat del moviment de masses democràtic pels drets nacionals de Catalunya. En aquest sentit, les maniobres del governador civil de Barcelona, que ha intervingut de manera decisiva en la palinòdia que van haver de cantar els 'consejales' barcelonins l'endemà mateix del ple municipal, no ens poden fer oblidar que, en aquesta província, ell és precisament el representant més qualificat del govern que té subjugat el poble català i que impedeix que es manifesti en llibertat la seva cultura nacional. Les maniobres franquistes, doncs, només poden enganyar certs sectors que amb simples retocs formals a l'actual situació -insostenible per a tothom- ja es mostrarien satisfets: ús

'públic' del català, però no ús oficial; ensenyament del català (optatiu), però no ensenyament en català; algun diari en català, però no catalanització massiva de la premsa; emissions radiofòniques o televisives en català, però no ràdio i televisió catalanes, etc. En definitiva, 'regionalismo bien entendido' sí, però no autodeterminació del poble català."

Aquesta declaració porta com a títol i com a lema "Per uns ajuntaments i unes escoles catalans i democràtics".

El paper dels comunistes

Cal que els comunistes ens situem al capdavant d'aquest combat, entenen -com ho ha fet històricament el P.S.U.C.- que la lluita pels drets nacionals no és sols un punt fonamental per a la més àmplia convergència a Catalunya avui i un element indispensable per a l'organització i realització de la Vaga Nacional, sinó també una component estratègica de molta més amplitud. Efectivament, entorn del fet nacional es troba un dels nusos essencials entorn del qual s'ha de forjar la unitat del poble de Catalunya de cara al combat per una democràcia socialista, i avui ja podem preveure que serà un dels aspectes a partir del qual la burgesia intentarà dividir les classes populars.

F. Seguí

Segrest a Girona

"El 13 de gener del 1974 ingressava a la presó de Girona Xavier Corominas i Mainegre, sota l'acusació de propaganda clandestina i associació il·legal. La seva privació de llibertat s'esdevenia en base a l'actuació laboral i reivindicativa mantinguda per un grup de treballadors a la fàbrica Torras Hostenc.

"Catorze mesos després dels fets, resta a la presó, en espera d'un judici que no arriba, constituït en l'únic pres polític de la inhibida societat gironina."

Amb aquestes paraules comença un article editorial del número del 22 de març de 1975 de la revista PRESENCIA, en el qual es denuncia aquest cas de segrestament d'un obrer de vint-i-cinc anys per haver complert amb els deures que li imposà la seva consciència de classe.

Des de les nostres planes exigim la llibertat d'en Xavier Corominas.

Volem els ajuntaments i escoles catalans i democràtics!

Cartolina distribuïda darrerament a Catalunya

Vida del Partit

Ajut al Partit

Llista nº 1

BARCELONES: Barcelona (Ctè. de Barcelona i col.laboradors i 7 sectors) 67.637 pessetes; l'Hospitalet de Llobregat, 14.920 ptes; Badalona, 5.276 ptes; Santa Coloma de Gramenet, 9.500 ptes; Sant Adrià de Besòs, 1.350 ptes.- **BAIX LLOBREGAT:** Cornellà-Sant Joan Despí, 2.640 ptes; el Prat de Llobregat, 2.029 ptes; Molins de Rei, 134 ptes; Sant Feliu de Llobregat, 5.800 ptes; Sant Vicenç dels Horts, 5.385 ptes; Sant Boi de Llobregat, 2.948 ptes.- **VALLES OCCIDENTAL:** Sabadell, 6.575 ptes.- **VALLES ORIENTAL:** Granollers, 375 ptes; Mollet, 1.600 ptes.- **TARRAGONA:** 12.075 ptes.- **GARRAF:** Vilanova i la Geltrú, 1.000 ptes.- **MONTSIÀ:** Amposta, 2.133 ptes.- **MARESME:** Calella, 400 ptes.- **CEL.LULA DEMOCRÀCIA** (2 donatius), 1.250 ptes.

Total: 143.027 ptes.

LLIURAMENTS DIRECTES AL C.C.: 19 donatius, 3.553 ptes; Grup Cisneros, 1.005 ptes; A. i P., 6.000 ptes; Albert Salou 400 ptes; El retratista, 2.000 ptes.

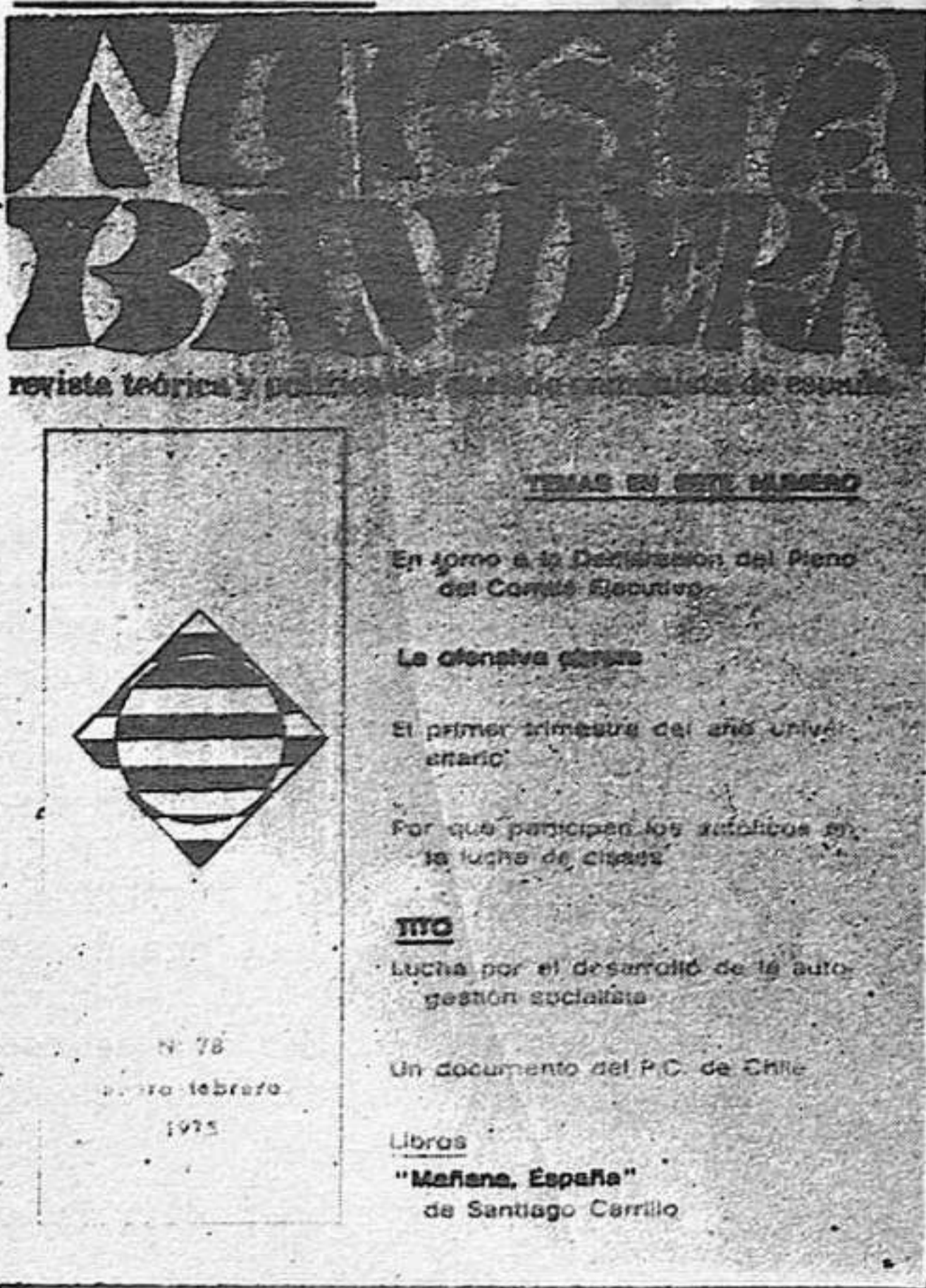
Total: 12.958 ptes.

Total de la llista nº 1 : 155.985 ptes.

A petició dels interessats acusem recepció de les quantitats següents:

Comitè de Barcelona i col.laboradors: De G.C., 500 ptes.- **Tarragona:** Valentina, 375 ptes.- **Sant Adrià de Besòs:** Simpatitzants de FECSA, 600 ptes.

ACABA DE SORTIR:

MUNDO OBRERO
revista teòrica i política del moviment obrer de Espanya

TEMAS EN ESTE NÚMERO

- En torno a la Declaración del Plano del Comité Ejecutivo.
- La ofensiva obrera.
- El primer trimestre del año universitario.
- Por que participen los sindicatos en la lucha de clases.

MCO
Lucha por el desarrollo de la autogestión socialista.

Un documento del P.C. de Chile.

Libros
"Mañana, España"
de Santiago Carrillo

N.º 78
Febrero 1975

Constitució del Comitè Comarcal al Baix Llobregat

Aquest nou òrgan important del PSUC ha dedicat la seva primera reunió a la discussió de la declaració del Ple del C.E. del PCE i a examinar i resoldre les tasques polítiques immediates que cal abordar a la comarca.

La discussió de la declaració i dels fets ocorreguts posteriorment a la seva publicació -considerats en la llarga resolució- han portat a un acord general amb totes les posicions del document.

"Remarquem especialment l'enorme significació democràtica de la campanya per la normalització de la llengua i la cultura catalanes, cap a un congrés de la cultura catalana, eix de convergència que aquest comitè fa seu", llegim en aquesta primera part de la resolució adoptada, que la falta d'espai no ens permet ni intentar resumir.

I, més endavant:

"El Comitè s'ha felicitat pel reforçament polític i organitzatiu que suposen els constants ingressos de nous militants al Partit i, especialment, els ingressos col·lectius de BR de Catalunya i OCE (BR) que, a la nostra comarca, representen un salt endavant del nostre Partit, tant pel nombre com per la qualitat dels seus militants."

Per fi, el Comitè ha resolt:

- 1r. Avançar en la presència política del Partit (a través de la propaganda i de tot tipus d'actes i reunions).
- 2n. Potenciar el treball unitari de cara a la formació d'assemblees democràtiques a nivell de cada una de les localitats.
- 3r. "Iniciar una ampla tasca d'explicació i difusió de la batalla política de cara a les pròximes eleccions sindicals: en la perspectiva de l'ocupació de la CNS, cap al sindicat únic, democràtic, representatiu i independent. Per un programa obrer de ruptura democràtica."
- 4t. Assumir la campanya "Promoció Llibertat". (A més a més dels objectius propis de la campanya, centren també l'atenció en els pobles en els quals no hi ha encara organització del Partit i en els camperols).
- 5è. Posar en marxa tot el Partit per aconseguir la difusió de **MUNDO OBRERO** setmanal. Sumar-se a la campanya econòmica dels 200 milions.
- 6è. Saludar els heroics pobles germans de Cambodja i Vietnam. Adhesió plena a la política internacional del Partit.

De Mataró al Vietnam

Mataró rep el premi de la campanya d'ajut a TREBALL

Coronant la campanya d'ajut a TREBALL i a la premsa i propaganda del Partit, una delegació del Comitè Executiu del P.S.U.C. s'ha entrevistat amb el Comitè Local de Mataró i alguns altres companys d'aquesta localitat que s'han destacat en la campanya, per tal de lliurar-los el premi ofert a l'organització que se situés en primer lloc de la classificació: un tros d'ala d'un bombarder ianqui B-52 abatut per l'artilleria vietnamesa amb el qual havia estat observat el nostre Secretari General, Gregori López Raimundo, en el curs del seu viatge a la R.D. de Vietnam, en 1974.

Publiquem la carta que el Comitè de Mataró ha enviat, amb aquesta ocasió, als companys vietnamesos:

"Als companys vietnamesos, al poble de Vietnam:

"La nostra organització ha ocupat el primer lloc en la campanya d'ajut econòmic a 'Trellall' i a la premsa i propaganda del P.S.U.C. Fa uns dies vam rebre amb emoció i orgull el premi que la direcció del nostre Partit havia establert per a l'organització que ocupés el primer lloc de la campanya. Es tracta d'un tros d'ala d'una fortalesa volant ianqui B-52 abatuda en terra vietnamesa.

"Per a nosaltres, comunistes de Mataró, el significat simbòlic d'aquest premi incorpora tot el contingut que per a nosaltres representa l'internacionalisme proletari. La lluita del poble vietnamès contra l'imperialisme ianqui es fon i s'agermana, en aquest tros de B-52, amb la nostra lluita contra el feixisme franquista. La vostra lluita victoriosa és la nostra.

"Quan el poble vietnamès es troba a un pas del seu complet alliberament de l'imperialisme i de l'enderrocament del règim titella de Van Thieu, els comunistes de Mataró i amb nosaltres tot el poble espanyolens trobem també a la recta final de l'enderrocament de la dictadura del general Franco.

"El vostre triomf final, al qual hem aportat sempre tot el nostre esforç solidari, és un estímul per a totes les poblacions del món que estan subjugades i, en particular, per al desenllaç no llunyà de la nostra pròpia lluita.

"Des d'avui sentim amb molta més força els lligams fraternals que ens uneixen al poble vietnamès, al qual enviem les nostres salutacions proletàries.

"Comitè de Mataró del P.S.U.C.
"27 de març de 1975."

1975

Ple del Partit Osona

S'ha celebrat el Primer Ple de l'organització a la comarca d'Osona del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

El 75% dels assistents eren obrers, el 4% treballadors de l'ensenyament, el 4% professionals i el 4% estudiants. Hi havia una representació de l'organització comarcal de la Joventut Comunista.

L'ordre del dia ha estat el següent:

Presentació i discussió d'informes socio-econòmics i polítics sobre la comarca i els diferents fronts de lluita.

Consolidació dels òrgans territorials del Partit i formació del Comitè comarcal.

El Primer Ple envia una salutació fraternal a tots els companys que es troben a les presons franquistes, fent-ho extensiva a tots els presos polítics.

Agraïeix la salutació que el Secretari General del P.S.U.C., G. López Raimundo, ha adreçat al Primer Ple.

El Ple ha pres les resolucions següents:

Adherir-se a la campanya "Promoció Lliuretat" per al reclutament de nous militants.

Aplicar la distribució de premsa del Partit i cobrar-la com a mínim en un 10 per cent.

Crear organització del Partit entre els camperols.

Prestar una atenció especial al reclutament entre les dones.

Publicar els informes i resolucions.

Març de 1975

Ajudem els de Seat

La lluita dels treballadors de SEAT, el gran ressò ciutadà que ha tingut, han aconseguit una gran victòria: han fet que s'obri, a la CNS, una caixa per a la recollida d'ajut econòmic que permet garantir el jornal als acomiadats, condemnats pel govern al pacte de la fam.

Tothom pot portar diners per ajudar els acomiadats de SEAT a la planta quarantena de l'edifici de la CNS a Barcelona, a la Via Laietana. Hi ha un despatx habilitat per a això especialment que està obert de 9 a 13'30 i de 17 a 20 hores.

Cal organitzar a les fàbriques i als barris la recollida d'ajut i enviar periòdicament delegacions a la CNS per lliurar els fons recaptats.

L'assemblea de Vallecas

Durant els dies 15, 16, 22 i 23 de març havia de celebrar-se a Madrid la I Assemblea de la Vicaria Episcopal de Vallecas. Poques hores abans de la primera sessió, el bisbe Iniesta rebia un comunicat de la Direcció General de Seguretat suspent aquesta assemblea. L'argument que donaven era: "que aquesta reunió cristiana s'anava a aprofitar per fer una plataforma d'atac al Govern i a les autoritats". Mentrestant la policia, amb gran desplegament d'efectius, rodejava el lloc on s'havien de reunir els cristians de Vallecas i impedia que aquests, que encara desconeixien la notícia, entressin al local.

Què era l'Assemblea Cristiana de Vallecas?

Durant mig any, uns 2.000 cristians d'aquest barri popular de Madrid, mig rural i mig urbà, amb el seu bisbe, Alberto Iniesta, al cap, s'havien anat trobant per tal de treballar en la construcció d'una Església vàlida per al proletariat. Amb aquesta perspectiva de formar una Església dels pobres, van creure que el camí necessari per a encarnar-se com a comunitat cristiana del barri era fer-ho a partir dels problemes reals que, com a barri, tenien. Per això el treball d'aquests mesos ha estat l'elaboració democràtica d'una "plataforma des de la qual es recordessin quines eren les necessitats concretes del barri". L'aprovació dels 94 punts d'aquesta plataforma i de les conclusions finals, era el nucli central d'aquesta I Assemblea de Cristians de Vallecas.

Els temes que formaven part d'aquesta plataforma eren, entre altres: 1) La família, tant per demanar un increment dels nivells mitjans dels sous de la gent del barri com per reivindicar que les dones hagin de treballar menys. 2) L'ensenyament: es demanaven més centres escolars, de tots els nivells, per al barri. 3) Respecte a les associacions, es constatava la falta d'educació sobre aquest tema. 4) Pel que fa a les relacions Església-Estat, es veia necessària la renúncia a l'actual concordat, que és l'expressió d'una Església privilegiada. 5) Respecte a la campanya de Justícia i Pau, s'hi adherien i demanaven l'amnistia per a tots els presos polítics. 6) Sobre l'Església que es volia anar construint es demanava que fos encarnada en els problemes dels barris o pobles on treballés, que es comprometés amb els menys afavorits per la societat i que sapigués denunciar comunitàriament les injustícies. S'exigia, també, no una Església per als pobres sinó, fonamentalment, de pobres i que en tot moment fos profètica, fraternal, democràtica i lliure.

La reacció espontània, en conèixer-se la notícia de la prohibició d'aques-

ta assemblea per la Direcció General de Seguretat, fou una vaga de capellans. Vint-i-dues parròquies del barri no van celebrar diumenge les corresponents misses. Posteriorment, el dia de Sant Josep, el cardenal Tarancón, que havia d'haver presidit algunes de les sessions de l'Assemblea de Vallecas, va fer llegir a totes les parròquies de Madrid una homilia on, malgrat que reincedeixi en el principi de submissió a l'autoritat establerta -que, en aquest cas, és la dictadura franquista-, manifesta explícitament la seva estranyesa i diu: "Nosotros no nos inventamos los conflictos, ni pretendemos encontrarlos, creando nuevas dificultades a los que nos gobiernan. Sencillamente nos creemos en la obligación de escuchar a los que los padecen para iluminarles con la luz siempre viva del Evangelio."

Com cada cop que l'Església de l'Estat espanyol fa un pas més en el seu distanciament respecte al règim franquista, aquest no ho perdona. Aquest cop, com es va esdevenir abans amb les homilies de Pamplona, una vicaria episcopal de Madrid amb el seu bisbe (Iniesta) i el seu arquebisbe (Tarancón) al cap entra de nou en conflicte amb un règim que no perdona que l'Església se li estigui allunyant progressivament. Ha estat una altra vegada un barri obrer i rural que ha entrat en conflicte amb un règim que està lluny d'entendre una Església democràtica i profundament popular. Per al franquisme, l'única Església que és vàlida és aquella que li pot continuar donant motius de justificació a la seva dictadura. Com a Vallecas, arreu de l'Estat hi ha comunitats cristianes que es plantegen com anar construint aquesta Església vàlida per al proletariat, com diu el bisbe Iniesta ("Hay que optar por una Iglesia válida para el proletariado").

El que és cert és que en aquests moments en què la discussió sobre el concordat està sobre la taula sense una sortida clara, conflictes com aquest -o com el que es pot produir amb el "Documento sobre la reconciliación", en el qual els bisbes demanen les llibertats polítiques-, on estan implicats des d'àmplies bases cristianes fins el president de la Conferència Episcopal Espanyola, cardenal Tarancón, agreugen la situació d'un règim que, en la seva descomposició, veu com una gran majoria de cristians de l'Estat espanyol aspiren a una nova Església lliure, democràtica i al servei dels pobres, que deixi d'ésser, en definitiva i per fi, un dels pilars fonamentals del franquisme.

Joan Alomar.

Un claustre històric

El claustre de la Universitat Autònoma de Barcelona, celebrat el 15 de març, és una fita a la història de la nostra universitat.

Entre les seves conclusions figuren les següents: el claustre va encomanar la redacció dels Estatuts definitius de la Universitat Autònoma de Barcelona a una comissió elegida integrada per tots els estaments; es va adherir per àmplia majoria a la campanya pro amnistia de "Justícia i Pau"; va reclamar també per àmplia majoria la reobertura de Valladolid; es va adherir al Congrés de Cultura Catalana i va aprovar per unanimitat de promoure un Tercer Congrés Universitari Català.

Aquests sols resultats són suficients per a qualificar d'excèpcional un claustre convocat oficialment i presidit per un rector designat des de Madrid per un govern de la dictadura. El claustre, efectivament, és la primera manifestació d'envergadura en què coincideixen estudiants, professors no numeraris i personal no docent amb catedràtics i autoritats acadèmiques a l'entorn de reivindicacions democràtiques fonamentals. I és, per això mateix, la prova palpable que el país està preparat per a la democràcia. La imatge de capacitat a la vegada dialogant i constructiva donada pel claustre de Bellaterra és el millor desmentiment de l'absurda i malintencionada propaganda franquista destinada a fer creure que tot el que sigui oposició al règim és sinònim de destrucció i desordre. És, alhora, la millor prova que, per sortir de la crisi que travessa, la Universitat ha de funcionar amb criteris democràtics.

La importància del claustre, però, no radica només en la reunió mateixa, sinó en el fet de produir-se en un context de lluites i de debats de masses, lligats a un procés d'autoorganització democràtica d'estudiants, professors i personal no docent. Un mes i mig ha durat la vaga dels PNN, la més llarga coneguda sota el franquisme, en el curs de la qual els vaguistes han imposat al ministeri el reconeixement d'una comissió representativa per a dialogar. Els estudiants han anat també a una vaga total en solidaritat amb els PNN i s'han pogut beneficiar de l'articulació representativa de la qual, amb les eleccions, s'havien dotat per primera vegada en molts anys. També el personal no docent acabava de lliurar lluites importants i s'havia organitzat democràticament.

Totes aquestes lluites, d'altra banda, no s'havien tancat en un marc corporatiu, ni s'havien traduït en absentisme universitari, sinó que havien anat acompanyades de múltiples actes de tipus cultural, professional i polític -una autèntica "Universitat paral·lela", com han dit alguns- i de l'inici d'un debat entorn del futur de l'ensenyament superior. D'aquest debat va sorgir, precisament, una alternativa "Per una universitat nova en una societat democràtica", els punts essencials de la qual

(democràcia, autonomia, catalanitat) han estat acceptats pel claustre com a punt de partida d'ulteriors reflexions. Això demostra que, malgrat la repressió i els esforços destructius i esterilitzadors del franquisme, a la universitat hi ha vida i capacitat renovadora, que només esperen llibertat per a poder-se manifestar. O millor encara: que sense esperar passivament que la llibertat caigui del cel, comencen a construir la nova universitat a la qual aspiren i aporten així una energia decisiva a la pròpia lluita per la llibertat.

El claustre, però, no va ser encara l'expressió autèntica de les forces vives presents a la Universitat Autònoma. I no ho serà mentre persisteixi la dictadura. La prohibició de l'ús del català en els seus treballs, que va provocar un clima d'extrema tensió durant una llarga estona, ho simbolitza perfectament. El rector Gandía no ha acceptat encara la invitació que li va fer un catedràtic a esdevenir "el nostre representant i no un representant de l'autoritat". Però també és significatiu que en el seu paper de delegat governatiu només es veïés en condicions de boicotejar molt parcialment la marxa de la reunió i es veïés, en canvi, obligat a acceptar totes les resolucions a què fèiem al·lusió al començament d'aquest article.

El claustre és ara un punt de partida. L'elaboració dels Estatuts, la discussió de l'alternativa democràtica, l'elecció de la terna de "rectorables" i el llençament del III Congrés Universitari Català han d'aguditzar, generalitzar i aprofundir l'enfrontament amb el govern. D'altra banda, el claustre constitueix una pressió cap a la celebració de claustres a les altres universitats.

De cara a aquesta nova etapa previsible d'enfrontament amb el govern, convé intensificar el treball de preparació, tenint en compte que la força de les properes ofensives vindrà determinada pel treball de base que es vagi fent, per la participació massiva d'estudiants, professors i personal no docent en l'elaboració dels Estatuts i de l'alternativa democràtica, en la preparació del Congrés Universitari i les restants tasques, que cal lligar als problemes concrets de cada estament i a l'avenç

en l'organització democràtica. Les assemblees, els claustres de facultats, les comissions de treball - prenent suport en el marc establert pel claustre - han de multiplicar-se i materialitzar la participació del màxim nombre d'universitaris a tot el procés.

Solidaritat amb els militars arrestats

El comandant Juli Busquets i el capità Josep Julvé, dos militars patriotes i democrates que varen ser detinguts i conduïts al castell de Figueras, privats d'activitat i retribució per 6 mesos i condemnats a 2 mesos i un dia d'arrest, han estat ara traslladats: Juli Busquets Bragulat ha estat enviat a El Hacho, a Ceuta, i Josep Julvé Coll al castell de La Palma, al Ferrol.

Amb aquestes mesures repressives, els ultres de l'Estat Major de l'Exèrcit (els mateixos que acaben de donar una ordre que prohibeix l'entrada de llibres a les casernes) pensen, vanament, que la creixent solidaritat que es venia manifestant envers els oficials democrates, cessarà. Aquesta solidaritat, que ha tingut múltiples formes, els preocupava, els preocupa.

Els acords de la Junta de la Facultat d'Econòmiques de Bellaterra solidaritzant-se amb els dos oficials i "manifestant la preocupació pel seu arrest"; la declaració pública en idèntic sentit de la Junta de la Facultat de Lletres de Bellaterra; la demanda dels delegats de curs a Capitania General perquè permetin a en Julvé examinar-se; les manifestacions de professors i estudiants de solidaritat amb ambdós militars; les nombroses visites, lletres i postals que feben des del seu arrest... i, sobretot, les múltiples proves d'amistat i solidaritat que vénen rebent d'oficials de l'Exèrcit, han esverat el grup més ultra de l'Estat Major, el qual ha decidit el seu desterrament.

Cal continuar expressant la solidaritat amb aquests dos oficials i amb les seves famílies escrivint-los a El Hacho i al castell de Palma, escrivint a les seves mullers, fent-los arribar tot el suport democràtic, popular. Les seves adreces són:

Juli Busquets, Laforja, 19, Barcelona.

Josep Julvé, València, 15, Barcelona.